

ในปัจจุบันการกระทำความผิดเกี่ยวกับสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวโดยเฉพาะจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นได้ทวีความรุนแรง และขยายทั้งจำนวน ประเภทของผู้เสียหายไปยังบุคคลทุกระดับในสังคม ทั้งนี้ก็เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีการบันทึกภาพที่พัฒนาให้เครื่องบันทึกภาพนั้นมีขนาดเล็กลง และมีประสิทธิภาพความคมชัดที่มากขึ้น ทำให้การลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นเกิดได้ง่ายขึ้น อีกส่วนหนึ่งก็เป็นผลมาจากหลักสากลในการคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้นไม่มีความชัดเจนเพียงพอ จึงล้วนเป็นช่องทางให้ผู้กระทำความผิดโดยการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบหลบเลี่ยงความผิดจากการกระทำความผิดดังกล่าว ส่งผลให้บางประเทศได้บัญญัติกฎหมายเพื่อใช้บังคับสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการเฉพาะเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติกฎหมายเพื่อใช้สำหรับคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบทั้งในระดับสหรัฐอันได้แก่ Video Voyeurism Prevention Act 2003 ซึ่งมลรัฐต่างๆได้นำไปเป็นร่างในการจัดทำบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองประชาชนในมลรัฐของตนต่อไปเช่นเดียวกับในประเทศฝรั่งเศสที่มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ ส่วนในประเทศอังกฤษ แม้ไม่มีบทบัญญัติสำหรับการคุ้มครองผู้เสียหายจากกรณีดังกล่าวเป็นการเฉพาะแต่ก็มีความพยายามในการคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวโดยนำหลักกฎหมายอื่นๆที่มีอยู่แล้วในระบบกฎหมายทั้งทางแพ่ง และอาญามาใช้เทียบเคียงลงโทษผู้กระทำความผิดดังกล่าว

ในประเทศไทยนั้นปัจจุบันไม่มีบทบัญญัติทางอาญาที่ใช้ในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบเป็นการเฉพาะ เมื่อเกิดการกระทำความผิดดังกล่าวขึ้น วิธีแก้ไขจึงเป็นไปโดยการนำเอากฎหมายในฐานความผิดอื่นมาใช้เทียบเคียงไปกับข้อเท็จจริงเช่นตามมาตรา 397 ในเรื่องความผิดฐานก่อความเดือดร้อนรำคาญ หรือตามมาตรา 326 ในฐานความผิดเรื่องหมิ่นประมาทซึ่งองค์ประกอบความผิดในส่วนสถานที่การกระทำที่จำเป็นต้องเป็นสาธารณสถาน หรือการกระทำต่อหน้าธารกำนัลตามมาตรา 397 หรือการกระทำการต่อบุคคลที่สามตามมาตรา 326 ล้วนถือเป็นช่องโหว่สำคัญในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว เนื่องจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกสถานที่ และกับบุคคลในทุกสถานะ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเกิดในสถานที่ส่วนบุคคลนั้นย่อมถือเป็นการกระทำที่ล่วงเข้าไปในสิทธิของความเป็นอยู่ส่วนตัวอย่างแน่แท้ ดังนั้นเมื่อผู้ใดใช้กล้องที่มีเลนส์ซูมระยะไกลลักลอบบันทึกภาพถ่ายในบ้านพักส่วนบุคคลของผู้อื่น หรือแอบติดตั้งกล้องถ่ายวีดิโอเอาไว้บนฝ้าห้องน้ำบ้านผู้อื่น เช่นนี้ประมวลกฎหมายอาญาย่อมไม่สามารถหาบทบัญญัติใดมาคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้เสียหายให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 34 ได้

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้ทำการสรุปปัญหาและเสนอแนะความเห็นในทางกฎหมายเพื่อใช้ประกอบดุลพินิจในการแก้ไขกฎหมายอาญาของไทยให้เหมาะสมกับลักษณะของการกระทำความผิด โดยเสนอให้มีการบัญญัติกฎหมายอาญาขึ้นใหม่เพื่อใช้ลงโทษผู้กระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบเป็นการเฉพาะโดยนำเอาโครงสร้างบทบัญญัติของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีใช้อยู่ในปัจจุบันมาปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสม สอดคล้องกับระบบกฎหมาย และสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทยด้วยความมุ่งหวังให้ประมวลกฎหมายอาญายังคงไว้ซึ่งความยุติธรรมให้แก่ประชาชนผู้เข้ามาขออาศัยความศักดิ์สิทธิ์และความเป็นธรรมของกฎหมายสืบไป